

Ako je, dakle, neko u Hristu, on je novo stvorenje; staro je prošlo, evo, novo je nastalo.

Imena mnogih verskih pokreta su, u stvari, podrugljiva i potiču od progonitelja toga pokreta. Tako su, na primer, u 19. i 20. veku nazarene i druge evanđeoske hrišćane, njihovi protivnici nazivali *novovercima*, tvrdeći da oni u veru uvode novotarije i prave neku novu veru. Međutim, mi znamo da te optužbe ne stoje, jer tokom vekova, novotarije su u hrišćanstvo uveli drugi, a mi te novotarije sada pokušavamo da prepoznamo i vratimo se izvornoj biblijskoj nauci i praksi.

Ali, ima i nešto pozitivno i duboko biblijsko u ovom izrazu novoverci, nešto što njegovi izumitelji nisu imali na umu kad su ga dali evanđeoskim vernicima. To pozitivno nalazi se u božanskoj, novozavetnoj kvalifikaciji da „*ko god je u Hristu, on ili ona je **novo stvorenje***“. Svako ko iskreno veruje u Hrista, on jeste „novoverac“ u onom pozitivnom, biblijskom smislu te reči. O tom smislu govori i ovaj tekst iz 2. Korinćanima 5:17.

Ko pažljivo čita i istražuje Bibliju u dužem vremenskom periodu, taj počinje u njoj da uočava neke zakonitosti koje se ne vide kod prvog čitanja, a jako su važne za naš duhovni život. Tako je, na primer i sa rečju „nov“. Kada se prati njena upotreba u celom Svetom pismu, može se uočiti da ta upotreba predstavlja povezanu celinu, koja prenosi važne istine učenja o spasenju.

Božije stvaranje života (naročito ljudskog života) je bilo nešto **novo** u svemiru. Nakon prvog pada u greh, greh se u ljudskom biću odomaćio i postao prirodno stanje prvobitne ljudske prirode. Čovek se na greh sasvim navikao, pa je takvo stanje počeo da smatra svojim **starim**, izvornim stanjem. Međutim, Bog preuzima stvari u svoje ruke i (ponovo) počinje da stvara nešto *novo* – počinje da priprema put za dolazak Spasitelja. Ceo taj Božiji plan je – *novi plan* (plana spasenja). Bog je odlučio da ključne detalje svog *novoga* plana ljudima objavi putem religije, jer su religija i njeni obredi nešto što svi narodi praktikuju i makar donekle razumeju. Ljudi religiju automatski povezuju s Bogom, iako su nju izmislili ljudi u pokušaju da umilostive Boga preko raznih posrednika, što živih, što mrtvih, za koje ljudi misle da su prikladni za tu svrhu. Iako religija nikad nije bila Božija ideja (up. Gal. 6:15 *ne vredi ni obrezanje, ni neobrezanje, već novo stvorenje*). Ipak, Bog je prihvatio da suštinu svog *novog* plana čoveku saopšti preko religije, ali ne preko bilo koje religije. On sâm preduzima inicijativu i sâm stvara jedan *novi religijski sistem* i praktično ga poklanja jednom narodu (Izraelu) i preko njega počinje da saopštava detalje svoga plana. Bog je, dakle, prihvatio ljudski način saobraćanja s natprirodnim, samo da bi njegov plan spasenja ljudima postao što jasniji.

Taj Božiji plan za ljude bio je pun novina, a svaka novina imala je svoje uporište i izvorište u nečem starom i njima poznatom. Tako, na primer, ljudi (čak i pagani) su imali neki pojam o tome da je Bog stvorio nebo i zemlju; to ih je učila njihova religija. *Nova religija*, koju je Bog dao Jevrejima je naročito insistirala na tome da je Bog stvorio nebo i zemlju. Međutim, već vrlo rano u Starom zavetu, Bog, preko proroka saopštava ljudima da on priprema i „*ново nebo i novu zemlju*“ (Is. 65:17; 66:22; Jer. 31:22). Zatim, takođe u Starom zavetu Bog, stupa u Savez s ljudima, ali preko proroka Jeremije saopštava da već priprema i „*novi savez*“ s ljudima. U Jeremiji 31:31–33 on saopštava ljudima, za njih do tada novu informaciju i kaže im:

*Evo dolaze dani – reč je Gospodnja – kad ću s domom Izrailjevim i domom Judinim sklopiti **Novi savez**. Ne savez kakav sam sklopio sa ocima njihovim... Savez što ga oni raskidoše... Nego ovo je Savez što ću ga sklopiti sa domom Izrailjevim... Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u **njihovo srce**.*

Malo kasnije – preko proroka Jezekilja – kaže im *da će i to srce biti novo*:

*Daću vam **ново srce i nov duh***“ (Jzk. 11:19 i 36:26).

U Starom zavetu Bog najavljuje još neke nove stvari, kao što su „*nova pesma*“, nove odnose među ljudima (čak i među životinjama) itd.

Novi zavet nastavlja da nas obaveštava o *novim stvarima*. Prvo, sam Novi zavet se i zove „*novi*“, zato što su se mnoge novine, najavljene u Starom zavetu, sada ispunile.

Najavljeni Spasitelj je došao; to je Isus Hristos; a s njim je došao i njegov *novi zakon*. U Jovanu 13:34 piše:

Novu vam zapovest dajem: ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.

Dakle, suština ovog novoga zakona je – ljubav, ali ne bilo kakva, već – Božija ljubav. Suština starog saveza bila je pravda, „oko za oko, zub za zub”; sada, novi savez zahteva milost i praštanje, što je Spasitelj najpre pokazao svojim primerom.

Za razliku od Starog zaveta, u kome se nove stvari uvek najavljuju za neku budućnost, u Novom zavetu imamo dve vrste novih stvari: jedne su za budućnost, a druge su nam dane da ih uživamo već sada, iako su one povezane. Tako, na primer, i Novi zavet najavljuje „*novo nebo i novu zemlju*“. U 2. Petrovoj 3:13 piše:

Ali mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gde prebiva pravednost.

Takođe, Novi zavet najavljuje „*novu pesmu*“; misli se na posebnu radost kad Gospod ponovo dođe, i tako dalje.

Međutim, ono što je od posebnog značaja za ovu temu, jesu one nove stvari koje su nam dane da ih uživamo danas i sada. Pročitani tekst, iz 2. Korinćanima 5:17 glasi: *Dakle, ako je ko u Hristu, on je novo stvorenje; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.* Ovim nam Bog daje do znanja, kako se to novo što on priprema kroz celu istoriju, odnosi na nas hrišćane – danas. Mi smo ti koji su obnovljeni i kojima je stavljena na raspolaganje mogućnost da živimo potpuno drukčijim životom od onih koji ne poznaju Boga. U ovom biblijskom stihu možemo prepoznati tri važna detalja o prirodi tog novog stanja u kome se nalaze Hristovi sledbenici. *Prvo*, taj **novi duhovni status** mogu da uživaju svi oni koji su „u Hristu“, *drugo*, oni su „nova stvorenja“ što je znak potpune promene, i *treće*, oni se radikalno razlikuju od drugih, jer žive novim načinom života.

I. NOVI STATUS „U HRISTU“

Šta znači imati novi status „u Hristu“ ili „biti u Hristu“? To je bogat izraz koji se u Novom zavetu pojavljuje 151 put. Ovde ćemo o njemu reći samo onoliko, koliko se odnosi na naš novi život.

1. „U Hristu“ i „u Adamu“ (Rim. 5:12-21; 1. Kor. 15:22)

U Novom zavetu, biti „u Hristu“, stavljeno je kao suprotnost od – biti „u Adamu“. Na prvi pogled izgleda da ovo ništa ne objašnjava, ali u stvari, objašnjava mnogo. Adam je prvi čovek, to jest onaj *stari* čovek za koga su karakteristični greh, neposlušnost Bogu, prestup Božijih zapovesti, pobuna protiv Boga, dakle, sve ono što je čoveka dovelo do jadnog stanja. U Rimljanima 5:12 piše da je kroz Adama u ljude ušao greh, a sa grehom smrt. Drugim rečima, preko Adama je u čoveka ušlo ono što se zove *stara* ljudska priroda koja teži protiv Boga. Prema tome, naš stari status „u Adamu“ je status grešnika, prestupnika, buntovnika i u krajnjoj liniji, smrtnika. Status smrtnika znači – biti duhovno mrtav, u isto vreme dok sam fizički živ. Od Adamovog pada u greh do danas to je status svakog čoveka od njegovog rođenja pa sve do smrti. Ukoliko se u toku njegovog ili njenog života ne desi promena toga statusa, ta osoba će biti zauvek izgubljena. Veoma greše oni ljudi koji tvrde: „Ja sam od uvek bio veran.“ Jer, fizičkim rođenjem, ne samo da niko nije veran, već Biblija kaže da smo svi bili mrtvi, jer smo rođeni „u Adamu“ koji je duhovno mrtav. Naš duhovni status koji dobijamo rođenjem, je status duhovno mrtvog čoveka, status Adama.

Međutim, u 1. Korinćanima 15:22, Hristos je stavljen kao direktna suprotnost Adamu: „...*kao što u Adamu svi umiru, tako će u Hristu svi oživeti.*“ Sve ono čime nas je stari, Adamov, status zapečatio (greh, pobuna, neposlušnost Bogu, smrt...) nestaje kada se Adamov status zameni Hristovim, kad od onih „u Adamu“ postanemo oni „u Hristu“. Međutim, status „u Hristu“ ne stiće se na isti način kao status „u Adamu“, tj. fizičkim rođenjem. Čovek se *ne rađa kao hrišćanin*, on *postaje hrišćanin*. To je i razlog zašto je i krštenje malog deteta pogrešno; ono tek treba da *postane* hrišćanin, njemu tek predstoji promena statusa, a krštenje je samo potvrda te promene. U tekstu koji sledi iza našeg polazišnog teksta, u 2. Korinćanima 5:20 piše: *U ime Hrista molimo: pomirite se s Bogom.*

Dakle, samo pomirenjem s Bogom (kroz Hrista), menja se naš duhovni status, ne drukčije. U čoveku mora da se desi duhovna promena, da bi postao prihvatljiv za Boga.

2. Duhovna promena

Šta je to – duhovna promena? To nije promena veroispovesti, crkve, nacije i slično. To je promena duhovnog statusa pred Bogom. Zvao se čovek pravoslavac, katolik, baptista ili nekako drugačije, ako tu promenu nije doživeo, on ili ona nisu prihvatljivi za Boga. Ko god želi da bude prihvatljiv kod Boga, mora da ima status „u Hristu“. Ta promena zahteva neke vidljive znake. U Efescima 5:8–11 piše o toj promeni sledeće:

...Nekad ste bili tama, ali ste sada svetlo u Gospodu. (Zato) Živite kao deca svetla; plod se svetla, naime, sastoji u svakoj vrsti dobrote, pravednosti i istine! Odlučujte se za ono što je Gospodu milo! I ne budite sudionici u besplodnim delima tame, već ih radije razotkrivajte!

U Poslanici Kološanima 3. glavi naš stari i novi status porede se sa starom i novom odećom: *...jer ste svukli starog čoveka s njegovim delima, a obukli novoga koji se uvek obnavlja za stanje prave spoznaje.* (Kol. 3:9-10)

Prema tome, promena duhovnog statusa ili promena iz stanja „u Adamu“ u stanje „u Hristu“, nije neka administrativna promena. Administrativne promene često ne moraju da imaju ikakve veze sa stvarnošću. Naš brat Milenko Milosavljević je (90-ih godina) bio proglašen administrativno mrtvim, a zatim ponovo živim, ali se s njim u tom periodu (po tom pitanju), hvala Bogu, nije ništa desilo. Prema tome, administrativna promena statusa nije imala nikakvog značaja. Sa duhovnom promenom nije tako. Ona uvek znači mnogo. Ona je uočljiva kao što se razlikuju tama i svetlost. Promena duhovnog statusa se tiče načina života: „...**nekad** ste bili **tama**, **ali** ste **sada** svetlo... živite kao deca svetla... u svakoj vrsti dobrote, pravednosti i istine! Odlučujte se za ono što je Gospodu milo!“

Onaj ko je „u Hristu“, treba da se pita: kako živim, kako donosim odluke, sa Gospodom ili bez njega. Šta je ono što ljudi na meni vide: novu duhovnu odeću, to jest Hrista, ili stare duhovne dronjke, to jest Adama.

II. NOVO STVORENJE

Kazali smo da izraz „novo stvorenje“ u našem tekstu („Ako je, dakle, neko u Hristu, on je novo stvorenje“), ističe jednu važnu dimenziju duhovne promene, to jest da se radi o *totalnoj promeni*. Sveto pismo počinje rečima: „U početku stvori Bog nebo i zemlju“, a malo kasnije piše: „stvori Bog čoveka“. Dakle, za fizičko stvaranje čoveka, zaslužan je Bog; on je taj koji ga je stvorio. Ali, kao što ga je u početku stvorio *fizički*, tako nas sada, kroz Hrista, stvara *duhovno*. U početku, čovek je bio Božije stvorenje. Mi smo sada nešto više – **novo Božije stvorenje**. Duhovno preporođeni čovek ima dva božanska pečata na sebi: stvaranje i novo stvaranje. „Novo stvaranje“ je neuporedivo viša stvarnost nego samo „stvranje“. To je duhovna promena koju Sveto pismo zove *novo rođenje*. Dok nas Bog ne *preporodi*, svaki čovek je duhovno mrtav. Mi nema ničeg svoga od čega bi Bog mogao da nas duhovno stvori. Zato Bog, da bi nas duhovno stvorio, mora da nas *ponovo rodi* ili *ponovo stvari*. Zato je razlika između vernika i nevernika ogromna. U duhovnom smislu to je kao razlika između postojanja i nepostojanja. Tvoj i moj novi duhovni status „u Hristu“ čini od nas totalno nove ljude i proizvodi u nama totalno drukčije zakonitosti i ponašanje.

Svako od nas zato treba da se preispituje u tom svetlu i da vidi, da li je ta promena u mom ličnom životu stvarno totalna. Naravno, uvek ćemo u sebi pronaći da ima još mnogo toga što treba da se menja, ali će nam to samo-ispitivanje pomoći da vidimo da li je ta duhovna promena u nama započela, dokle je stigla i u kom pravcu se razvija.

Ima Dostojevski jednu pripovetku koja se zove *San smešnog čoveka*. Ona je neka vrsta piščevog svedočanstva o obraćenju. On piše da je u jednom periodu svoga života zapao u totalnu apatiju i da mu je sve bilo svejedno. Zato je odlučio da se ubije. Prislonio je pištolj na čelo i čekao da povuče obarač, ali kako mu je sve bilo svejedno, tako mu je bilo svejedno i kada će da se ubije, pa nije odmah povukao obarač, već je utonuo u razmišljanja o svom životu i u tim mislima je zaspao. Dok je spavao usnio je sledeći san. On dospeva u jednu predivnu zemlju u kojoj ljudi žive bez problema, vole se i poštuju, vole decu, kako svoju, tako i tuđu... Kad se probudio, shvatio je on da ga to

Bog odvraća od samoubistva i govori mu o vrednosti i smislu života pomoću vizije raja. I stvarno, Dostojevski doživljava radikalnu promenu: odustaje od samoubistva i odlučuje da drugima propoveda o vrednosti i smislu života. Sa tom odlukom i završava pripovetku. Od samoubice postaje čovek koji počinje da propoveda smisao i vrednost života. To je primer totalne promene.

Novi duhovni status „u Hristu“ očekuje promenu te vrste u svakom čoveku. To je promena koja potpuno menja čovekov pogled na sve, na Boga, na život, na ljude, na društvo, na prirodu... Ta promena usađuje u nas novi sistem vrednosti.

III. STARO I NOVO

Tekst dalje kaže da je „*staro nestalo, a novo je... nastalo*“. Šta je nestalo, a šta nastalo u našem životu? To treba da bude predmet našeg duhovnog preispitivanja. S jedne strane, naš novi duhovni status „u Hristu“ nam garantuje da već jesmo novi i drukčiji, a s druge strane, on od nas zahteva da tek budemo novi i drukčiji. U prvom smislu, naš novi status tiče se onoga što je Hristos u nama **već proizveo**. Naš uticaj na taj deo bio je samo u tome da to prihvatimo ili odbijemo. Ali, time nije sve gotovo. Novi duhovni status od nas očekuje **stalne promene**, rast, napredak, sve bolje poznavanje Boga. To se tiče svakodnevnog života, navika i ponašanja, odricanja i prihvatanja stvari.

Sušтина te promene je da od onoga koji samo **ispoveda veru**, postanemo oni koji **žive veru**, tako da nas ta vera menja iz dana i dan. Biti novo stvorenje, ne podrazumeva samo novo **rođenje**; to podrazumeva i **rast**. U Filipljanima 3:13 apostol Pavle kaže: „*Braćo! Ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: Šta je ostrag zaboravljam, a za onim što je napred sežem se.*“ Biti duhovno nov znači – **stalno rasti** „u visinu rasta Hristovog“. U te promene spadaju promene starih navika, pogleda na svet, ponašanja, stavova i tako dalje. Hrišćanin mora svakodnevno da određene stvari napušta i odriče ih se, dok istovremeno, druge stvari i stavove treba da usvaja i praktikuje.

Promene su stalni duhovni zadatak Božijeg deteta – odricanje od onoga što nas duhovno kvari i oštećuje, a usvajanje onoga što nam pomaže da napredujemo.

Šta iz svega ovoga sledi? Šta nas ovaj tekst uči o Bogu, Isusu Hristu, o našoj veri i praksi? Uči nas, pre svega, da svi oni koji su prihvatili Hrista kao Spasitelja, jesu ljudi sa posebnim duhovnim statusom. Taj status nema veze sa administrativnom, verskom ili nacionalnom pripadnošću nekoj crkvi ili narodu. On ima veze s Bogom i našim praktičnim duhovnim životom. Bog nas je ponovo stvorio i preporodio, dao nam novi duhovni život i novi odnos sa sobom. Mi smo nova Božija stvorenja. To je totalna promena života. To je **naš status**. Ali, novi život podrazumeva stalnu promenu i rast. Za razliku od smrti, život nije statičan. On se razvija, obnavlja, napreduje. To su promene koje se sastoje od stalnog odricanja i napuštanja onoga što naš duhovni život kvari i pustoši i usvajanja onoga što nas približava Bogu i jedne drugima. To je **naš život**.

Kad posmatraš svoj život, da li vidiš neke od tih promena? Za hrišćane, nije dovoljan samo preporod. Potreban je i rast; jer, preporod podrazumeva rast. Nije dovoljno samo *ispovedanje doktrina*, potreban je život koji je u *stalnim promenama*, tj. život koji raste.

Ako razmišljamo o ovom teškom pandemijskom vremenu u svetlu ove poruke, moramo razumeti da, biti „novo stvorenje“, to znači biti iznad ove situacije. Nijedna situacija ne može da naudi „novom stvorenju“. Zapravo, svaka životna situacija ide na ruku novom stvorenju: jača nas, uči nas, usmerava nas, podstiče nas na preispitivanje, okreće nas Bogu i jedne drugima. Onaj ko je stvarno duhovno nov, on ili ona će kroz ovu pandemiju proći duhovno ojačan, oblikovan, ohrabren... uprkos svim teškoćama koje ova situacija sa sobom nosi; ili baš zbog njih. Nema većeg blagoslova u životu, nego biti duhovno nov, jer samo novi duhovni život čini da stari život postepeno nestaje i odlazi u prošlost, tj. omogućuje da duhovno rastemo i jačamo, uprkos svakoj situaciji.